

προμηθεύση βιβλία παρὰ τοῦ Βίλμπεργ μετ' υπερτίμησιν μεγαλειτέραν ἢ ὁ κοινὸς ἀγοραστὴς 15 ο/ο.

Ἐχει δ' ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ πλήρες σχέδιον ἰδρύσεως ἰδίας οἰκοδομῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς, χωρητικότητος **500,000 Τόμων**, μετ' πληθὺν αἰθουσῶν καὶ ἀναγνωστηρίων, μετ' ὅλας τὰς ἀναπαύσεις, τὴν εὐρωπαϊκὴν τάξιν καὶ εὐκολίαν, δι' ὧν καὶ μόνων ἔσται δυνατὴ καὶ ἡ τοῦ τοσοῦτον δι' Ἑλλήνας ἐπικινδύνου δανεισμοῦ κατάργησις. Ἐχει δὲ ὅχι μόνον τὸ σχέδιον τῆς οἰκοδομῆς ἑτοιμον, ἀλλὰ καὶ τὰ οἰκονομικὰ μέσα δι' ὧν θέλει προβῇ εἰς τὴν διεκπεραίωσιν αὐτοῦ.

••

Τοιοῦτο τὸ κολοσσαῖον ἔργον τοῦ ἀνδρὸς, μὴ ἔχοντος δυστυχῶς πολλοὺς συναδέλφους του—προκειμένου περὶ ἔργων—καθ' ὅλην τὴν σύγχρονον ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος. Ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα, ἀνεφάνη οὐχὶ Ἕλληνα, ἀλλ' Ἀμερικανὸς πολίτης ὁ κ. Φιλήμων.

Ἐὰν ἠθέλομεν πλὴν τῶν ἀριθμῶν νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ περὶ τῆς ἡθικοπολιτικῆς ἐννοίας τῆς ἐργασίας ταύτης, θὰ κατελύομεν τὸ ὀλιγώτερον μίαν ἔτι σελίδα τοῦ «**Μη Χάνεσαι**».

Τὸ ἔργον εἶναι βεβαίως ἀκόμα ἡμιτελές· ἀλλὰ ἡ δόξα τοῦ ἐργάτου τελεία.

Εἰς τὴν Βουλὴν ἀπόκειται ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἔργου διὰ τῆς μὴ ἀποξενώσεως τοῦ τέκνου παρὰ τοῦ πατρός.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝ:

Οὐδὲ οὐσία, οὐδὲ τύπος συνταγματικὸς θὰ παραβιασθῇ ἐὰν ἡ Ἐφορία τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς, χωριζομένη ἀπὸ τῆς Ἐφορείας τοῦ Βουλευτηρίου, ἀνατεθῇ εἰς ἄνδρα μὴ Βουλευτὴν.

Ἀφοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐκλέγωνται **ὑπουργοὶ** ἐκ μὴ Βουλευτῶν.

Ἡ Βουλὴ ὀφείλει νὰ ἐκλέξῃ Ἐφορον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς τὸν κ. Φιλήμονα.

Σῶζει τὸ ἴδρυμα καὶ ἀμείβει τὸν ἰδρυτὴν.

Καλιδάν.

ΟΡΝΙΘΟΣΚΑΛΙΣΜΑΤΑ.

Τῷ φίλῳ **Ι. Καμπούρογλου**. (Παρένθεσις. Καὶ ἐν πρώτοις, φίλε, ἀφοῦ μᾶς ἐδίδαξες πῶς πρέπει νὰ κλίνωμεν τὰς ἀπόκρεω=ἀποκρέω, ποῦ νὰ θυμηθῶ τώρα τὴν κλίσιν των, παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς πῆς καὶ πῶς πρέπει νὰ κλίνωμεν καὶ τὸ ὄνομά σου· ἐνίκος ἢ ὀνομαστικῇ ὁ Καμπούρογλος· ἔτσι; ἢ ὁ Καμπούρογλους; γενικῇ, τοῦ Καμπούρογλου ἢ Καμπουρόγλου; δοτικῇ, τῷ Καμπούρογλῳ ἢ Καμπουρόγλῳ ἢ Καμπούρογλου ἢ Καμπουρόγλου; Ἐχεις ἓνα διαβολοόνομα, ποῦ δέκα χρόνια τώρα δὲν μπόρεσα νὰ τὸ κλίνω. Εἶναι τόσο στρυφνὸ, ὅσον καὶ τὰ γραφόμενά σου. Ἐκλείσεν ἢ παρέκλεις). Καὶ τώρα ποῦ σοῦ εἶπα αὐτὰ, εἶναι περιττὸν νὰ σοῦ πῶ τὰ ἐκτὸς παρενθέσεως.

Καὶ ἐγὼ ἔλεγα προχθὲς πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μου.—Σοῦ ὀρκίζομαι, ἐξαδέλφη, εἶσαι τόσο ὠραία, ὥστε ἀξί-

ζεις χίλια φιλήματα. — Ὅρκίζεσαι; μετ' εἶπεν ἐκείνη σοβαρῶς, ἀλλ' οἱ ὅρκοι κατὰ τὸν κ. Δουζίναν, δὲν ἔχουν πλέον πέρασι!

Ἰδοὺ ὁποῖαν φοβερὰν χαλάστραν μᾶς ἔκαμεν ὁ ἀθεόφοβος βουλευτὴς: Νὰ μὴ πιστεύουν πλέον οὔτε αἱ γυναῖκες τοὺς ὅρκους μᾶς!

Ἀναγνούς τις τὰ πρὸς τὸν βουλευτὴν Μάνδαλον τηλεγραφικὰ δεινοπαθήματα τῶν Θεσσαλῶν, ἅτινα ὑφίστανται ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων,—Φαίνεται, εἶπεν, ὅτι οἱ φίλοι Θεσσαλοὶ δὲν θὰ ἠγνόησαν ἀκόμη, ὅτι τοὺς τούρκους διεδέχθημεν ἡμεῖς νομίμως.

Παληάνθρωπος.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΑΝΔΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ἐφετεινὸς χειμὼν εἶναι πλούσιος εἰς δοκιμασίαν καλλιτεχνῶν. Κλειδοκυμβαλισταί, βαρβιτισταί, ἡθοποιοί, κοντραμπασισταί, ῥήτορες, ἀναδύονται καὶ καταδύονται ἐπὶ τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς, ὥς τὸ φάντασμα τοῦ Μπάνκου εἰς τὸν Μάκβεθ ἀνακύπτει διαδοχικῶς καὶ πάλιν ἐξαφανίζεται.

Μετὰ τὸν **Λεκατοῦ** καὶ τοὺς νεκροὺς μαθητὰς του, ἡ φυσιογνωμία τοῦ **Ἀνδρονόπουλου** ἐπεβλήθη ἐπὶ τοῦ φιλοθεάτρου δημοσίου διὰ τοῦ ἐπιβάλλοντος ἀναστήματος καὶ παραστήματος τοῦ περιοδεύοντος τούτου ἡθοποιοῦ. Ἡθέλησάν τινες νὰ ἀντιτάξωσι τὸν ἓνα κατὰ τοῦ ἄλλου, ἵνα κολοβώσωσι τοῦ μὲν τὴν δόξαν καὶ προσράψωσιν εἰς τὸν ἄλλον τ' ἀπομεινάρια.

Καμμία σχέσις μεταξύ τῶν δύο. Ἀνήκουσιν εἰς ἀντιθέτους ὅλους σχολὰς. Ἐὰν δὲν εἶναι κατάχρησις, δύναμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ῥωμαντικὸν τὸν κ. Λεκατοῦ καὶ κλασικὸν τὸν κ. Ἀνδρονόπουλον. Εἶναι τῆς παναρχαίας σχολῆς αὐτὸς καὶ τῆς νεωτάτης ἐκεῖνος. Ἑλληνικώτερος ὁ εἰς καὶ εὐρωπαϊκώτερος ὁ ἄλλος. Ὁ Ἀνδρονόπουλος δὲν δύναται νὰ ὑποκριθῇ τὸν **Χάμλετ** καὶ ὁ Λεκατοῦς τὸν **Ἀριστόδημον**.

Εἰς τὴν κλασικὴν ὑπόκρισιν τοῦ Ἀνδρονόπουλου ὑποβοηθεῖ πολὺ ἡ σωματικὴ του κατασκευὴ. Μεγαλόσωμος, ὑψηλὸς, βροντόφωνος, εὐπρόσωπος, ὠραίους μαύρους ὀφθαλμοὺς, ὁ Ἀνδρονόπουλος ὥς **Ἀριστόδημος** ἀπετέλει μεγαλοπρεπεῖ ἑμφάνισιν, διακοσμομένην πλείοτερον ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς καὶ εὐπρεποῦς ἐνδυμασίας ἣν ἔφερεν.

Βεβαίως δὲν ἱκανοποιεῖ διόλου τὰ νεωτερίζοντα γούστα τῶν Ἀθηναίων. Ἡ ἀπαγγελία του διεκρίθη προχθὲς ἐπὶ μονοτονίᾳ. Μπορεῖ νὰ πῇ κἀνείς ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μέλει ἐπὶ τέλους τῆς τραγωδίας ἐκλαίει, ἐνῶ μπορούσε κάποτε καὶ νὰ μὴν κλαίῃ. Μονοτονία ἱεροκήρυκος, συναρπαζούσα ἐν τῇ αὐτῇ νότᾳ τὴν ἑκφρασιν τοῦ οδυνηροτέρου αἰσθηματος μετὰ τοῦ: «Καὶ τώρα πάμε νὰ φύγουμε!» Αἱ κινήσεις του ἀποβαίνουν παρὰ πολὺ σπαρκακτικαί. Ἡ δὲ φωνὴ του, καθὰ παρατηρήθη ὑπὸ τῶν γνωρισάντων αὐτὸν πρὸ δεκαετίας, ἀρκετὰ κατέπεσεν. Διότι ἄλλοτε ἡ φωνὴ τοῦ Ἀνδρονόπουλου χαλοῦσε κόσμον ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ἦτο ὁ βροντοφωνώτερος ὅλων τῶν συναδέλφων του. Ὁ Ἀνδρονόπουλος εἶναι ὁ μόνος ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἡθο-